

Istentisztelet 2023. január 22-én

A megváltottak öröme

Énekek: 96,6-9 98,1 98,2-4 462,1 397

Fohász: „Uralkodik az Úr! Vigadjon a föld, örüljön a sok sziget! Felhő és sűrű köd van körülötte, igazság és jog trónjának támasza. Az egek hirdetik igazságát, minden nép látja dicsőségét. Fényözön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljete, ti, igazak, az Úrnak, magasztaljátok szent nevét!” (Zs 97,4-2,6,11-12)

Lekció: Ézs 35

Isten népe visszatér hazájába

1 Örülni fog a pusztaság és a szomjú föld, vigad a pusztaság, és **kivirágzik**, akár egy lilium. **2** **Virágba borul** és vigad, vígan örvendezik. Részese lesz a Libánon pompájában, a Karmel és a Sárón díszében. **Meglátják az Úr dicsőségét, Istenünk méltóságát.**

3 **Erősítések** a lankadt kezeket, tegyék erőssé a megrokkadt térdeket! **4** Mondjátok a remegő szívűeknek: Legyetek erősek, ne féljete! Íme, **jön Istenetek**, és bosszút áll, jön Isten, és megfizet, megszabadít benneteket! **5** Akkor majd kinyílnak a vakok **szemei**, és megnyílnak a süketek **fülei**. **6** Akkor majd úgy szökell a **sánta**, mint a szarvas, és ujjong majd a néma **nyelve**. Mert **víz fakad** a pusztában, és a kietlen tájon patakok. **7** Tóvá lesz a **délibáb**, és **víz fakad** a szomjú földön. Ahol azelőtt sakálók tanyáztak, nád és káka fog teremni. **8** Jól megépített útja lesz, amelyet **szent útnak** hívnak. Nem jár azon tisztátalan, csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá. **9** Nem lesz ott **oroszlán**, nem járnak rajta **ragadozók**, eggyel sem találkoznak ott, hanem a **megváltottak fognak járni rajta**. **10** Így fognak **visszatérni** azok, akiket az Úr kiváltott, és **ujjongva vonulnak** a Sionra. **Öröm koszorúzza fejüket örökre**, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.

A megváltottak öröme

„Zarándokének. Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.” (Zs 126,1-3)

Kedves Testvéreim!

Ez a zsoltár, ami a jeruzsálemi templomba felmenő zarándokok egyik éneke volt, a szabadító Istent magasztalja. Ami számukra hihetetlennek tűnt, addig legfeljebb csak álom lehetett, valósággá vált – erről vall a zsoltár. Arra a történelmi

állapotra utal, amikor az egyiptomi fogságból való szabadításhoz hasonlót élhettek át: Az Úr **hazahozta népét** a babiloni fogságból.

Visszaemlékezés ez a megtapasztalt szabadításra. Isten jóra fordította népe sorsát. Mert amikor Ő cselekszik, akkor nem *jobbra*, hanem *jóra* fordítja, azaz teljesen megújítja övéi életét. Ez nekünk is szól, hiszen mi olyan sokszor csak egy kicsivel jobbat, könnyebbet, elviselhetőbbet kérünk-várunk, azt, hogy fordítsa jobbra sorsunkat, de nem azt, hogy fordítsa jóra, mert ami van, az nem jó. Ő pedig *jót* akar adni. **A jót.**

„Hatalmas dolgokat tett velünk az Úr, ezért örvendezünk” – ujjong a zsoltár vallomása. Ugyanis Isten hatalmas dolgainak felismerése, megtapasztalása az életünkben igazi örömforrás. Hiszen arról szól, hogy fontosak vagyunk számára, értékesek az Ő szemében. És Ő szabadító Isten, akinek gondja van övéire.

Kedves Testvéreim! Ezekről a hatalmas dolgokról szólt az Ézsaiás könyvéből felolvasott igeszakaszunk is. A próféta a Megváltó Istent mutatja be. Őt, akinek a nevében most még megtérésre hívogatja a maradék ország népét. Egyúttal kilátásba helyezi a hűtlenség következményét: a babiloni fogságot. Azt a helyet, ahol majd földjükről kiszakítva, idegenben, gyökértelenül fognak magukba szállni, hogy belássák, bűn nem keresni Istent, nem hallgatni Rá, és teljesen **jogos** az ítélete.

Ugyanakkor már itt hangozhat az a prófécia is, amely megígéri a majdani **maradék hazatérését**, vagyis a nép **megváltását a fogságból**. Tehát a hazatérés, az új kezdetnek az öröme hangzik itt. Abból, amit olvastunk, láthatjuk, hogy ennek az új korszaknak érzékelhetően egészen **messiási távlata** van – hiszen végső soron minden az Úr Jézus Krisztusban teljesedik be és majd az Ő országában teljesedik ki.

Annak, hogy Isten népe visszatérhet a hazájába, hogy az Úr a sorsukat jóra fordítja, egyetlen előzménye van: az Ő érthetetlen, megmagyarázhatatlan szeretete. A Szentírásból is nagyon jól tudjuk, hogy az vezette Isten népét bűnbánatra, hogy látták kegyelmét és szabadító tetteit. Ez ugyanis a valódi **sorrend**. Felismerni és elfogadni, amit Ő kínál, s ennek fényében eljutni annak a meglátására, hogy mennyire méltatlan vagyok erre a kegyelemre.

A választott nép nem bűnbánata következtében nyert kegyelmet, hanem **miután megszabadult** kegyelemből és hazakerült – ezt elfogadva született meg Izráel fiainak szívében az **igazi bűnbánat**. Fontos látnunk, hogy ez ma is így van. Isten nem a bűnbánatunkért szabadít meg, nem a könnyeinkért bocsát meg, hanem ingyen kegyemből, szeretetért. Amire az ember teljesen méltatlan. És elmondhatjuk, hogy *Isten kegyelme rám talált*. Ennek fényében, a megtapasztalt szabadítás által juthatunk el önmagunk állapotának felismerésére, méltatlanságunk megvallásra, az Úr kegyelmének érkezésére. És a megváltottak örömére, amiről a prófécia szól.

Ezt az **ujjongó örvendezést** nézzük meg és tekintsük át Ézsaiás prófécijában. A próféta által használt **képek** szinte önmagukért beszélnek. A **puszta kivirágzik**, a szomszéd föld a Libánon, Karmel és Sárón gyönyörűségében pompázik. Mind a három hely termékeny, mindennel ellátott gyönyörű helyszín. Az Úr dicsősége és méltósága cselekszi, hogy ilyenné válik, kivirágzik a sivatag. **Az élettelen élettel telik meg.**

Kedves Testvéreim, sokszor magunk is úgy érezzük, hogy **elsivatagosodott** az életünk, kapcsolataink is. Kopár, élettelen, örömtelen minden bennünk és körülöttünk is. Belefáradtunk, feladjuk. Tőlünk **nem telik még jobbra sem, pláne nem a jóra**. De ha Isten egyszer csak cselekedni kezd, **az élet jut szóhoz**. Akinek belép az életébe a szabadító Jézus, az élet Ura, azt tapasztalja, hogy kivirágzik a sivatag. **Megjelenik** benne az Úr Jézus szépsége, Ő él benne. A próféta szavaival: Sárón, a Libánon, a Karmel szépsége, vagyis az Úr Jézus Krisztus szépsége jelenik meg az ember életében. „*Hatalmas dolgokat tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.*”

A következő képben a próféta a roskadozó, meglankadt életekről szól: „*Erősítsétek a lankadt kezeiket, tegyék erősé a megrokkadt térdeket! Mondjátok a remegő szívűeknek: Legyetek erősek, ne féljétek! Íme, jön Istenetek, és bosszút áll, jön Isten, és megfizet, megszabadít benneteket!*” Jó itt meghallani, hogy Isten üzenete megerősít, szabadítást hirdet.

Messiási jelek sorát említi a prófécia: „*Akkor majd kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Akkor majd úgy szökell a sánta, mint a szarvas, és ujjong majd a néma nyelve.*” Az evangéliumok beszámolnak arról, hogy a vakok, sánták, süketek, reménytelen állapotban levők az Úr **Jézus gyógyító hatalmát** élték át. Szabadulást, új életet nyertek. Mert Általa megjelenik az élet ott, ahol remény sem volt erre. Itt is láthatjuk, hogy **Benne** nem valami *jobbat*, hanem **a jót valósítja meg Isten**. Az életet.

Ezt különösen szépen mutatja be a további kép: „*Mert víz fakad a pusztában, és a kietlen tájon patakok. Tóvá lesz a délibáb, és víz fakad a szomszéd földön. Ahol azelőtt sakálok tanyáztak, nád és káka fog teremni.*” Az élettelen, kietlen pusztaság bővizű helyévé válik. A délibáb csak látszat, de amikor tóvá lesz, az tapasztalat. A pusztában víz fakad, ömlik, és eljut mindenhova. Ahol van víz, ott megjelenik az élet és bőség van. Ahol remény sem volt, élet van. „*Aki hisz én bennem, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.*” – mondja Jézus (Jn 7,38).

A továbbiakban a próféciaiban **az út képe** is megjelenik: „*Jól megépített útja lesz, amelyet szent útnak hívnak. Nem jár azon tisztátalan, csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá. Nem lesz ott oroszlán, nem járnak rajta ragadozók, eggyel sem találkoznak ott, hanem a megváltottak fognak járni rajta.*” Jól megépített út, amin járni lehet ott, ahol nem volt út – jellemző rá a **tökéletes biztonság**: nem tévedhet el a rajta járó és nem leselkedik rá semmiféle veszély, ragadozó. Mert ez az út **szent**, az

Úré és az Ő megváltottjaié. Akik félelem nélkül járnak rajta. Szent út, amelynek **iránya, célja** is szent, hiszen a **mennyei hazába vezet**.

És végül az utolsó kép az ujjongó **megváltottak örömről** szól. *„Így fognak visszatérni azok, akiket az Úr kiváltott, és ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”* Mert lesz visszatérés, **lesz hazatérés**. Oda, ahova erre kilátás sem volt. Az öröm a megváltottak jellemzője, hiszen van okuk az örömről. Példázataiban az Úr Jézus **az öröm legmagasabb fokának** azt jelöli meg, amikor valaki **megtér – új életre jut**. Mert akkor öröm van a **még a mennyben is**, sokkal nagyobb, amilyen örömmel ember tud örülni. Az az *„örökös öröm fejükön”* (Károli fordítás szerint) valahogy erre a **mennyei dimenzióra** is utal.

Kedves Testvéreim! Ezeken a képeken keresztül érzékelhetjük, mennyire túlmutat ez a prófécia a földi viszonyokon, s hogy mit jelent **Isten szövetségében**, abban az Úr Jézus által számunkra felkínált **új szövetségben** is élni. Mert amikor valósággá válik, hogy megerősödnek az erőtlenségek, amikor megtapasztaljuk, hogy kivirágzik a sivatag és víz fakad a pusztaságban, akkor joggal ujjonghatunk.

Ez azt jelenti, hogy **győzött az élet a halál felett**. Már nem vagyunk kiszolgáltatva senkinek és teljes biztonságban járhatunk az úton, az Úr Jézussal, aki maga az út. És tudjuk, hogy az útnak van célja, ahova megérkezünk. Az örök öröm pedig nem csak a földi életre, hanem sokkal inkább az örök életre vonatkozik: arra a célra, ahol a **megváltás kiteljesedik**. Ahol nem lesz többé fájdalom, betegség, könny és sóhaj, hanem örök öröm.

Kedves Testvéreim! A Jézusban való öröm azért **lehet tartós**, mert nem érzelmi vagy múló hangulati jelenség, hanem az Ő életet adó cselekvésének megtapasztalásából fakad. Benne jelent meg az élet: *„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban”* (1Jn 5,12). **Micsoda öröm**, amikor Isten valakit megszabadít! Amikor átéli, hogy tehetetlen voltam, kilátástalan helyzetben, de Ő egyszer csak utat nyitott nekem a szabadulásra. Levette rólam bűneim terhét, új irányt és célt adott elém.

Együtt vallhatja a zarándokokkal: *„Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.”* Akit az Úr Jézus megszabadított, tapasztalatból mondhatja: *„Megváltónk keresztje mily gazdag élet kútja lett nekem”*. Erre az életre hív minket, ebben az életben akar vezetni, egészen a célig. **Ámen**

